



TATĂ, EROII MOR DE TINERI?

✎ Plutonier-major Lucian IRIMIA

Eroii nu mor niciodată!!! Ei nu au vârstă. Rămân în mintea și sufletele noastre. Nu este nevoie de momente speciale pentru a-i simți printre noi. Oamenii îi păstrează acolo unde le este locul. Discuțiile, de după, parcă nici nu își mai au rostul, poate doar pentru imaginea și timpul unora, care cred că își câștigă ceva capital de imagine din rostirea numelor lor, a eroilor.

Prima lecție de istorie

Acum câteva zile un coleg și-a adus copilul la serviciu. Ciprian este un puști isteț, cuminte, bine crescut, în clasa I. La intrarea principală din Comandamentul Brigăzii 15 Mecanizată, fostă a Comandamentului Corpului 10 Armată, se află galeria și flacăra eroilor. În față este fotografia eroului sublocotenent (p.m.) Bogdan Valerian Hâncu.

Nu era prima dată când Ciprian vizita unitatea militară. Îi place să vină printre militari, printre colegii lui tati. Însă, acum era prima dată când intra pe aici și vedea poza eroului. A citit încet, ca un elev de clasa întâi, ce scria pe afișe, nume de eroi căzuți la datorie în războaiele mondiale. Însă privirea i-a fost atrasă de poza lui Bogdan. Cu sinceritatea proprie vârstei a întrebat: **TATĂ, EROII MOR DE TINERI?**

Tatăl, surprins, a încercat să îi explice ce înseamnă un erou și cine a fost Bogdan... Ochii i-au jucat în lacrimi. Prima lecție de istorie a fost, poate, prea crudă pentru Ciprian. Nu credea că la serviciu, la tati, se învață trecutul poporului român. Nu a crezut că tati al lui a avut coleg un erou. Camaradul nostru a venit și ne-a spus întâmplarea a doua zi.

O zi fatidică

După această întâmplare, mi-am adus aminte de serviciile în unitate avute împreună cu caporalul Bogdan Hâncu, cum jucam fotbal, de tragerile în poligoane și ultima dată

când l-am văzut. Eram împreună la compartimentul personal și ne luam ordinele de serviciu pentru misiune. Era începutul lui ianuarie 2006. El pleca în Irak, eu, în Afganistan. Ne-am luat la revedere ca doi camarazi de arme și ne-am promis ca în vară, când venim acasă, să mergem împreună la o bere în Copou și să povestim întâmplările prin care am trecut pe timpul îndeplinirii misiunii.

A venit acea zi fatidică de 27 aprilie 2006. Eram la Kabul, în Afganistan, de trei luni și abia trecuse Învierea Domnului. După o furtună adevărată de praf, internetul funcționa din nou. Bucuros, am deschis messengerul și primesc un email. E soția, cred prima dată. Nu, era un bun coleg. Cu ceva vești de acasă. Într-adevăr vești... dar nu bune. Camaradul nostru, Bogdan, căzuse la datorie. Citeam și reciteam emailul, ochii mi s-au umezit, am lăsat calculatorul și am privit către cer. De ce, Doamne, chiar el? Șefii nu-mi înțelegeau comportamentul. Ce mai conta atunci? El, Bogdan, camaradul nostru a murit!!

Am venit acasă după misiune. Singur. M-am dus în Copou și am băut o bere, singur. Bogdan venise acasă învelit în tricolor. M-am dus la mormânt, greu, după ceva timp. Nu aveam puterea să-i privesc mormântul. Am fost mai slab, am lăsat sentimentele pentru câteva clipe să mă copleșească. Doar și militarii sunt oameni!

Au trecut doi ani...

... de la aceste întâmplări. Ciprian, copilul colegului meu, știe acum de ce eroii mor de tineri și de ce și pentru



ce, uneori, militarii cad la datorie. Asta e una din menirea noastră, a militarilor. Duminică, 20 aprilie, la mormântul eroului ieșean a avut loc o slujbă de comemorare. La ceremonie au participat familia, reprezentanți ai garnizoanei Iași, prin comandantul comendurii garnizoanei Iași, maiorul Mihai Pascal, Asociația Cadrelor Militare în Rezervă și Retragere „Henri Coandă” Iași, precum și foști camarazi.

Mă întreb câți dintre cei care au făcut polemici după ce s-a întâmplat un asemenea caz ar deschide discuția înainte să se întâmple așa ceva. Pe câți îi interesează adevărata față a armatei și a militarilor ei? Senzaționalul este doar atunci când moare cineva și pot să acuze în voie? De ce nu au curajul să vină acolo unde este dus greul, în anonimatul kaki, în poligoane, pe câmpurile de instrucție, în tabere, unde se formează și se perfecționează adevărații militari?

Nu este nici prima și nici ultima dată când un militar cade la datorie. Sunt deja... Dar cine din societatea civilă mai întreabă de ei, cine mai alină suferința, după ani, a familiilor eroilor? Aș dori să văd în mass-media aceste lucruri și ONORUL pe care îl dă o societate eroilor săi.

Stropi de gânduri

✎ Plutonier-major Viorel DODAN

*Ne plouă-n suflete și-n gânduri,
Halucinant și sumbru totodată
Și viața ne-o trăim doar printre rânduri,
Ca dintr-o carte de demult, uitată.*

*Uităm adesea de iubire,
De bucuria de-a trăi frumos,
Și ne trezim purtați de-o amăgire
Spre-un viitor neclar, ceșos.*

*Prizăm speranțe și iluzii
Cu ochii tulburi, rătăciți
Și ne trezim vorbind ca surzii,
De viață și de lume, amețiți.*

*Ne pasă doar de noi, întotdeauna,
Durerea altora ne lasă reci
Ne place vântul, dar urâm furtuna
Și-am vrea, tu, tinerețe să nu pleci*

*Ne amăgim mereu cu dulci cuvinte,
Că suntem, de pe lume, cei mai buni
Trăim cu disperare, fără luare-aminte
Uitând că viața ni se termină-ntr-o luni.*

*Stăpânii-ntregii lumii am vrea să fim
Și-orbiți de-orgolii trecătoare,
La glorie și bani în van râvnim
Uitând ce mică-i lumea asta mare.*

*Murim încet-încet, fără să știm,
Și sufletele ni-s golite
Doar pentru vise mai trăim
Și-acestea însă-s chinuite.*

*Avem putere de-a schimba o lume
Dar o folosim pentru-a distruge,
Putem urca un munte pân' la culme
Dar preferăm vărsări de sânge.*

*... Și-aceste versuri n-au nimic de-a face
Cu viața noastră plină de-mpliniri.
Eu sunt doar pesimistul care tace
În așteptarea supremei fericiri...*

